

have overveiende Betænkeligheder ved Forslaget i den Stikelse, hvori det nu foreligger. Jeg tror hermed at have gennemgaaet de forskjellige Endringsforslag til dette Affnit.

Berg: Jeg takker den ærede Ordfører for den Velvillie, hvormed han har omtalt det Forslag, som jeg, i Forening med nogle ærede andre Medlemmer af det ærede Thing, har stillet under Nr. 3, og jeg skal kun føie et Par Ord til. Vi have ment, at det vigtige Forhold, der omhandles i den vedkommende Paragraf, og som er Gjenstand for vort Endringsforslag, turde hørtjene, at det, som man egentlig tilfigter, ikke blot ligesom indirekte staar i selve Paragrafen og i Dvrigt har sin positive Forklaring dels gennem Udvalgets Betænkning og dels gennem en gjældende Bestemmelse i en Lov fra ifjor og gennem Straffeloven, men finder sin Plads i selve Loven. Loven vil jo fornemmelig danne et Undervisningsgrundlag for de Vedkommende, og det er for en stor Del yngre Mennesker, som ikke have nogen ret Opfattelse af vore statsretlige Forhold, og for deres Vedkommende kan det være godt, at der i Straffeloven, som de jo Alle maa kjende, fremtræder Bestemmelser om, hvorledes de ere stillede lige overfor saadanne Forhold, og at de faae at vide, at de altsaa ere pligtige til at være tænksomme Mennesker ogsaa lige overfor de Befalinger, de modtage af deres Overordnede. Dette er nærmere udtukt i Paragrafen og finder yderligere Støtte i det foreslaaede Tillæg til § 116. Jeg skal afvente at høre, hvad den meget ærede Minister vil sige om vort Forslag. Jeg haaber, at den ærede Minister, selv om han maatte mene, at det forjaavidt kunde anses for overflødig, som det, der er udtalt deri, i Virkeligheden er Lov, dog ikke derfor vil modsætte sig den Tydeliggjørelse af Loven, som vil følge af Vedtagelsen af vort Forslag.

Chr. Nimestad: Ja, det er kjendeligt af det store Antal Medlemmer, der er forsvundet fra Thinget, og det lille Antal, der er blevet tilbage, at det ærede Thing veed at vurdere Betydningen af den Afstemning, der fandt Sted før, og ikke tillægger den Afstem-

ning, der forestaar, større Vægt, end den fortjener. Jeg kunde derfor ogsaa være fristet til ikke at udtale mig videre, men da man jo aldrig kan vide, hvorledes det kan gaa til 3de Behandling, tør jeg dog ikke ganske undlade nogle Udtalelser om det Punkt, der omhandles i Endringsforslaget under Nr. 21 b, da det er et Punkt, som jeg, hvis det ved Forsynets underfulde Styrelse virkelig skulde ske, at Loven blev fremmet og kom ud, vilde tillægge en meget stor Vægt. Jeg har nemlig ikke kunnet slutte mig hverken til Lovforslaget eller til det ærede Flertal i Betragtningen af de Tilfælde, som omhandles i §§ 121 og 122. Det, som især er forekommet mig stødenende ved § 121, er, at man har tillagt det objektive Moment, Hensynet til Handlingens Følger, en ganske overdreven Vægt i Sammenligning med den Hensigt, der har ligget til Grund for Handlingen og har ledet Gjerntingsmanden. Det er Noget, som jeg, hvor der er Tale om, hvad der sker i Tjenesten eller i Anledning af Tjenesten, ikke har dristet mig til at søge forandret, uagtet det er min Overbevisning, at man selv paa det Omraade, der angaar Tjenesten, har tillagt det objektive Moment en større Betydning, end det fortjente. Men, naar man kommer til Handlinger, der ikke begaas enten i Tjenesten eller i Anledning af Tjenesten, men som dog maa betragtes som Forbrydelser, som Volds handlinger af Militære, saa er det forekommet mig urimeligt at sjerne sig i en saadan Grad, som sket er i Lovforslagets § 121, fra den borgerlige Straffelovgivning. Det er en Fortjeneste, ja, jeg kan sige, at det er en Hovedfortjeneste ved den nye borgerlige Straffelov, at den har tillagt Hensigten, det subjektive Moment, den overveiende Vægt i Modsetning til, hvad der var Tilfældet med den tidligere Straffelovgivning. Her i § 121 tales der imidlertid kun snart om, „hvis Forbrydelsen medfører Bemærkelse eller nogen anden ikke mindre betydelig Skade“, snart om, „hvis ikke nogen saa betydelig Skade sker“, men, hvad der har været Forbryderens Hensigt, indlader man sig ikke paa. Det har jeg ikke kunnet gaa med til. Naar man betænker, i hvilken Grad hele vort Samfund er og efterhaanden, hvis vor nuvæ-